

Холодна голова та хоробре серце

Костянтин СЕРГІЄНКО

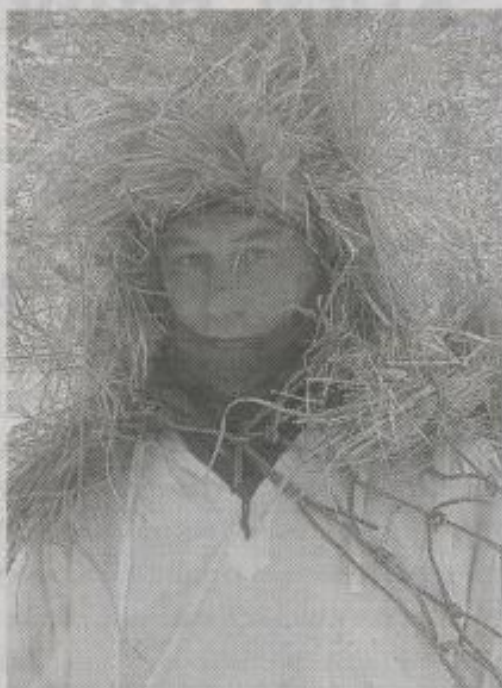
39 років, м. Шостка Сумської області (09.03.1978 р. - 06.09.2017 р.).

СТАРШИЙ стрілець-снайпер 2-го мотопіхотного відділення 1-го мотопіхотного взводу першої мотопіхотного роти 13-го окремого обатальйону «Чернігів-1» 58-ї мотопіхотної бригади Збройних сил України старший солдат Сергієнко Костянтин Олександрович загинув під час виконання службових обов'язків по захисту Батьківщини в зоні проведення антитерористичної операції на 29-му блокпосту у Луганській області

Напередодні дня міста, який шосткинці святкують 2 вересня, він ще встиг привітати земляків зі святом та побажати всього найкращого, а головне – чистого неба над головою.

Перший раз його призвали у 2014 році. Він був єдиним зі свого підприємства, хто зголосився добровільно йти служити та не уникати мобілізації. Служив у Шосткинській військовій частині 3022 Національної гвардії України, потім - у С.-Будському прикордонному загоні.

Після демобілізації вирішив і надалі захищати Батьківщину. Спочатку разом з другом хотіли потрапити до Житомирської 72-ї

бригади. Але тут якраз у смт Вороніж прибув на розташування 13-й окремий батальйон 58-ї мотопіхотної бригади Збройних сил України, тож вирішили заключити контракт з цим військовим підрозділом.

Костя і раніше відчував, що армія – його покликання. Прикладом був батько, майор Олександр Павлович Сергієнко, який служив у Шосткинський ДПРЧ-6. Та й фізичні дані хлопця сприяли - був дуже спортивним. На другому курсі навчання у Шосткинському хімічно-технологічному коледжі отримав повістку на строкову службу. Проте служба відклалася, адже отримав важку травму та рік відновлювався після неї.

Про працював на Шосткинській ТЕЦ 10 років. Навчався в коледжі, але диплом так і не встиг отримати: перед відправленням в 169-й учбовий центр «Десна» змушений був оформити

академічну відпустку.

Саме у «Десні» Костянтин пройшов курси снайперів і закінчив навчання одним з найкращих.

Його так і називали замість позивного - «Костя-снайпер». Подобиць своєї служби родині не розповідав. Мати теж довго не знала, що син в АТО, у бойовому підрозділі.

Про добру вдачу хлопця заводити друзів каже і його брат Семен:

- Добрий був, веселий, товариський. Коли йшли по місту – телефон не замовкав. Чоловік 20 привітаються. Але коли треба, міг і характер проявити. Не йшов на конфлікт, якщо можна було його уникнути, проте битися вмів.

За словами рідних, Костянтин ніколи уголос, на публіку, не ганьбив політиків. Просто відчував серцем: те, що коїться останні роки, - неправильно. Тому і пішов боронити країну.

У Костянтина Сергієнко, як і у кожної людини, були свої мрії. Він мріяв жити в демократичній заможній державі. Мріяв отримати диплом коледжу. Мріяв, щоб його син вступив до вишу. Не встиг все виконати.....

Старший стрілець-снайпер 13-го окремого батальйону «Чернігів-1» 58-ї мотопіхотної бригади Збройних сил України Костянтин Сергієнко похований з усіма військовими почестями на Шосткинському центральному кладовищі.